

1. Άτιτλο

Είμαι η ποιήτρια
που δε γεννήθηκα ακόμη
κι ούτε θα γεννηθώ.
Χιλιάδες χέρια οι σκέψεις μου
απλώνονται να αρπάξουν
λέξεις και νοήματα.
Να προλάβουν
το χείμαρρο του λόγου
που αφρίζει και βουίζει και κυλά
και φεύγει.
Αιώνες στέρησης οι ρίζες μου απ' το χώμα.
Χρόνια στεγνωμένοι οι χυμοί στα ριζά μου.
Εμποδισμένο το ξεδίψασμα, δίχως παρηγοριά.
Ο χρόνος σταματημένος στο ίδιο τροπάρι.
Τραγούδι μοιρολόι η ανάσα μου.
Ρόγχος θανάτου το πάλεμά μου.
Κι ωστόσο επιζώ.
Ξεφτίδια μιας ζωής
Κουρέλια πιθυμιάς
Μπαλώματα πορέματος.

Ο λόγος σαν το νερό κυλά και φεύγει.
Δροσίζει τη σκέψη
την αναζωογονεί
τη θρυμματίζει.
Κυλά και χάνεται
δεν πιάνεται.
Επίστρωση επιδερμική ή υποδόρια
με κάνει υποχόνδρια.

Ως πότε ν' αναμετρηθούμε
να δοκιμάσουμε την αντοχή
και τα πνεμόνια μας
στη χάρη του ανασασμού;

2. Αδόκιμη ποιήτρια

Σ' ένα τραπέζι.

Πάντα μπροστά σ' ένα τραπέζι.
Όπως η γυναίκα - νοικοκυρά - μαγείρισσα
με την ποδιά μπροστά στο νεροχύτη.
Στην Κύπρο
λένε μαγείρισσα τη χύτρα.
Σε τι διαφέρει μια γυναίκα από μια χύτρα;

Κινείται υπακούει υπηρετεί.
 Κακός μπελάς άμα “φωνάζει”.
 Η διαμαρτυρία
 επαινετή στον άντρα
 αθέμιτη για τη γυναίκα.

Γιατί με αναγκάζουν να χωρίζω τα δυο φύλλα;

Φύλλο η καρδιά μου
 που μοιράζεται στα δυο
 και πώς να μην ξεράνει.

Η ανατροφοδότηση
 και πούθε να τη βρω.

Όταν ο ήλιος της ζωής
 θα 'χει ανατείλει για τη γυναίκα
 το τραγούδι της
 θα μπορεί να μην είναι πικρό.

3. Γυναίκες

Γυναίκες!
 Όλη μας η ζωή
 μια τύψη ανεξόφλητη
 μια ενοχή αξεδιάλυτη.

4. Γυναικείος λόγος

Τυλίγεις τη ζωή σου
 γύρω απ' την έσω σου σιωπή
 Γυναίκα.

Η σιωπή μας φωνή μας.
 Τυλίγεις τη ζωή σου
 γύρω απ' την έσω σου σιωπή.
 Γυναίκα!

Αιώνες γνώσης
 Αιώνες σοφία
 Αιώνες εγκαρτέρηση
 η έσω σου σιωπή
 Γυναίκα.

Κι είναι τόσο δύσκολο
 να μάθεις να ξαναμιλάς.

Ψυθιρίζεις
 κι ακόμη αναρωτιέσαι

«μπορώ στ' αλήθεια να μιλώ;»
 Και διαπιστώνοντας πως, ναι, μπορείς,
 αρχίζεις να τα χάνεις.
 Ψελλίζεις τότε
 μπουρδουκλώνεσαι.
 Αναρθρες βγαίνουν οι χαρές σου.
 Κι άμα βεβαιωθείς,
 ο χείμαρρος
 ανεξέλεγκτος ορμά των λέξεων
 σε υποσκελίζει
 σε υπερνικά
 κι άλλοτε σε προδίδει.
 Μα και σε
 φανερώνει
 τέτοια που είσαι
 τέτοια που γίνηκες
 τέτοια που αναγκάστηκες να μείνεις
 τέτοια που πόθησες να μεταμορφωθείς.

Μη φοβάσαι το ποτάμι
 των λέξεων, γυναίκα.
 Που σε κατακλύζει
 που σε υπερνικά
 που σε υποσκελίζει.
 Ήρθε η ώρα
 την αλήθεια να πει.
 Κι αν αλλού γουργουρίζει
 βουίζει
 αφρισμένο γυρίζει
 θα 'ρθει η ώρα
 πλατύ και κάλμο
 να κυλήσει
 και στον τροχό του χρόνου
 να δεθεί.

(Κυριακή 8/11/81)

5. Πόσο μοιάζει η μοναξιά μας;

Μόνος εσύ
 εγώ μόνη.
 Μέσα στους τέσσερις άδειους τοίχους του σπιτιού σου
 με τα βιβλία και τις εφημερίδες
 με το τηλέφωνο να χτυπά
 τις γυναίκες
 να σου προσφέρουν το κορμί τους.
 Μόνος εσύ
 εγώ μόνη...

Με τα αντικείμενα να με περιβάλλουν
 και να πρέπει να τα κρατήσω στη σειρά.
 Καρτερώντας
 να με καλέσει το τηλέφωνο.
 Μη τολμώντας τι
 στην αδράνειά μου.
 Δεν είναι “γυναικείο”, ξέρεις, να απαιτείς,
 πρέπει να μάθεις να σωπαίνεις.

Όταν σου ζητήσουν
 μην τους αρνηθείς.
 Έχεις γεννηθεί για να προσφέρεις.
 Άμα σου δώσουν, δέξου το.
 Και με πολλή ευγνωμοσύνη.
 Αν όμως σου αρνηθούν,
 εσύ θα φταις.
 Δε γίνεται να απαιτείς,
 πρέπει να περιμένεις.
 Αν σ’ ελεήσουν, λάτρεψε.
 Άμα σου αρνηθούν, συγχώρα.
 Μεγάλη η καρδιά σου κι άτρωτη
 – έτσι τη θέλουν δα –
 κι αν χλιοτροπημένη
 δική σου είναι
 κάνε καλά.
 Μόνο να μην πληγώσεις.
 Τότε
 σου πρέπει κόλαση.
 Εσύ δεν είσαι για να διεκδικείς
 είσαι για ν’ αρρωσταίνεις.
 Κατάθλιψη, υστερία, παράνοια, σχιζοφρένεια
 χώρια οι παραλλαγές τους.
 Εσύ δεν είσαι για να μιλάς.
 Κλείσου λοιπόν στον εαυτό σου.

Το κορμί σου
 θυσία αινέσεως
 στο φαλλικό θεό των αντρών.
 Μαρούλι τρυφερό να το τραγανίζουν
 τα αντρικά δόντια
 όλων των ηλικιών.
 Αν όμως μαράνεις...

Η φαλάκρα του άντρα
 δείγμα σοφίας.
 Οι γκρίζοι κρόταφοι
 πείρα και γοητεία.
 Η μακριά μύτη
 τεράστιο πέος να περηφανεύεται.
 Τα μεγάλα αυτιά

του ζώου η αγαθοσύνη.

Όμως εσύ
 δεν μπορεί
 παρά να είσαι τέλεια.
 Τέλειο το κορμί σου
 για την απόλαυσή του.
 Τέλεια η ανάσα σου
 για την ευχαρίστησή του.
 Τέλειες οι κινήσεις σου
 για την αισθητική ικανοποίησή του.
 Τέλεια η φωνή σου
 για το ξύπνημα της επιθυμίας του.
 Αιλουροειδές το κορμί σου
 για το φούντωμα της λαχτάρας του.

Και κυρίως
 δεν πρέπει να “φονάζεις”.
 Χαλάς τη συμφωνία των καθιερωμένων.
 Παραφωνία γίνεσαι
 ενοχλητική
 στην καλά στρωμένη αρμονία του κόσμου.

Για σένα είναι
 η Σιωπή
 γιατί το ξέρεις
 “κόσμον ταις γυναιξί φέρει”.
 Μόνο που
 χάνεται ο κόσμος γύρω σου
 κυλώντας μέσα
 από τα δάχτυλά σου.
 Αναίρεση του κόσμου
 γίνεται γύρω σου
 κι εσύ κοιτάς βουβή.

Εικόνες γοητείας ολόγυρα
 αυταπατάσαι πως σου ανήκουν.
 Απλώνεις να αγγίξεις
 – ποτέ δεν αδράχνεις –
 όμως η αντανάκλαση υποχωρεί.
 Αντικατοπτρισμός ο κόσμος
 όταν απλώνεις το χέρι.
 Θρυμματίζεται.

Η ευτυχία
 – ιδέα υπαρκτή στα όνειρά σου –
 φρυγμένη γης
 στην καθημερινή σου πρακτική.

Δυο χέρια να δουλεύουν

δυο χείλη να παρηγορούν.
Μια καρδιά να προσφέρει
χωρίς ποτέ της να ζητά.

Στη μεταφυσική τους
όλα είναι πιθανά
όπως η Λευτεριά για σένα.

Το μνημείο που σου στήνουν
κιβούρι θανάτου
χρυσωμένο ποικιλότροπα.

Η μοναξιά του άντρα
κεντρίζει
τη θυσία και την προσφορά.
Η μοναξιά μου εμένα
τη σήψη και τον αφανισμό.

(Κυριακή 15/11/81)

6. Βιασμός μες στη νύχτα

Νύχτα στη στάση
Κούραση αδιαφορία
Οι λίγοι διαβάτες
Φιγούρες ανώνυμες
Διαβαίνουν μακραίνουν
Η ανθρώπινη παρουσία
Κλεισμένη στην περισυλλογή
Τα φρένα του τρόλεϊ
Σφυρίζουν
Το βλέμμα αφημένο περπατά
Στα αδειασμένα πρόσωπα
Στους μισοφώτεινους δρόμους

Το βλέμμα του άγριο
Την τρομάζει
Το βάζει στα πόδια
«Δεσποινίς, να σε πάω στο σπίτι σου»
Καταπίνει την ανάσα της κόβεται
«Έλα να κάνουμε γλύκες μαζί...»
Φοβισμένο αγρίμι
Στις ρύμες των πολυκατοικιών
Το βήμα λαχανιασμένο
Μαζί κι η φωνή
«Είμαι καλός στο κρεβάτι θα δεις»
«Άλλα δυο βήματα και σώζομαι»
Η πολυκατοικία

Μπορεί να προσφέρει ασφάλεια

Τανάλιες τα πόδια του
Την παγιδεύουν
Το χέρι στο στόμα
Η γλώσσα στο αυτί
«Δε θα σε πονέσω μωρό μου...»

(Βογκάει σπαράζει
Μα πού ν' ακουστεί)

(Κυριακή 15/11/81)

7. Παραλλαγή σ' ένα τραγούδι του Σαββόπουλου

Τι να τα κάνω τα τραγούδια σας
Εγώ ποτέ δεν είμαι μέσα
Γελάτε κλαίτε αγωνίζεστε
Μα πάντοτε ξεχνάτε εμένα

Τι να τα κάνω τα τραγούδια σας
Κι ας μοιάζουν και βασανισμένα
Είτε κι αν είναι ερωτικά
Δεν απευθύνονται σε μένα

(Κυριακή 8/11/81)

8. Ο έρωτας στα δύο φύλλα

Όταν εσύ μου παίρνεις
Κοράκι αρπαχτικό
Πετάς στα ύψη σου
Εμένα
Μ' αφήνεις χάμω
Ληλατημένη

(Κυριακή 15/11/81)

9. Πίκρα

Το τρένο κυλάει και φεύγει
Η ζωή σταλάζει κάθε στιγμή
Δεν μπορείς
Να γεμίσεις μια φούχτα

Σταγόνα σταγόνα
Και να την πεις
Μονορούφι

(Τετάρτη 18/11/81)

10. Τα τραγούδια μου

Έτσι μπορώ να μιλήσω
Με λόγια πικρά καυαλισμένα
Όχι για έργα μεγάλα
Μα για τούτα τα μικρά
Τετριμμένα
Που με θρυμματίζουν ανεπαίσθητα
Κάθε στιγμή

(Τετάρτη 18/11/81)

11. Εικόνα

Γυναίκα σκυμμένη
Σπυρί σιτάρι
Ανάμεσα
Στις μυλόπετρες

(Τετάρτη 18/11/81)

12. Μάνα γεννήτρα

Γεννώ
Μια στάξη
Στον ωκεανό
Της Ύπαρξης
Όμοια ξεχωριστή από τις άλλες
Μια στάλα φως
Ένα στίγμα σκοτάδι
Μια δόση μυστήριο
Μια σπίθα από λάμψη

Διάφανο πρίσμα
Που καθρεφτίζει και διαθλά
Που καταπίνει και ξερνά
Που αφομοιώνει και διαθλάται

Γεννώ δημιουργώ
 Δημιουργείται και δημιουργεί το δημιούργημά μου

Φυραίνω τροφοδοτώντας το
 Τρέφομαι και διαιώνίζομαι
 Μεσ από την ύπαρξή του
 Σωρός από φύλλα που σήπονται
 Στα ριζά του δέντρου
 Που τα είχε θρέψει...

(Παρασκευή 27/11/81)

13. Στο νεογέννητο παιδί

Σταγόνα λαμπυρίζουσα
 Σπιθίτσα που χορεύεις
 Στροβιλίζοντας ορθώνεσαι
 Ωρα την ώρα αυγαταίνεις

Τι είναι το μυστικό σου να 'ξερα
 Ο κύκλος ποιος του μυστηρίου σου
 Ποιον δαίμονα θεϊκό να μεταφέρεις

Τι σε τροφοδοτεί
 Πού χάνεσαι
 Πώς τη ζωή ανασταίνεις

(Παρασκευή 27/11/81)

14. Το ίδιο

Λεύκα μου εσύ δασύφυλλη
 Κορμάκι μου τριζάτο
 Κρουστό χειλάκι ροδαλό
 Υπόσχεσες γιομάτο

(31/10/1981, Σάββατο)

15. Πικρό πηγάδι

Πικρό πηγάδι ανάφαντο
 κρυμμένο της ζωής μου
 που ανθείς κάτω από σύννεφα
 πολεμικά.

Αστράφτει φως φωτίζεσαι
σβήνει αστραπή και χαίνεις.
Χάσκεις της γης το μήνυμα
και του ουρανού το στέλνεις.

Μικρό πηγάδι ανάφαντο
της άδειας μου ζωής.
Νεκρός κρατήρας ηφαίστειο
έχεις πολλά να πεις.

Πέφτει πετράδι χάνεται
μα μένει εντός των σπλάχνων.

(31/10/1981, Σάββατο)

4. Αμεριμνησία

Έριξε αμέριμνα
την αφροντισιά στους ώμους.
Πέρασε την ξεγνοιασιά
για πινελιά στα μάτια.
Χρωμάτισε την εμφάνισή της
με μια αύρα κομψότητας.
Και πήρε τους δρόμους του κόσμου.

Τώρα;

16. Κάλεσμα

Γυναίκα μόνη
Στην κατάκλειστη
Καταπιεστική
Αδιέξοδη
Κοινωνία της Κύπρου
Σε προσκυνώ
Γυναίκα
με τον άντρα τρελό, αγνοούμενο
φαλλοκράτη
του καφενέ και του ταβλιού
της πρέφας και του ιππόδρομου
Γυναίκα ελεγχόμενη
μη αυτεξούσια
ανυπεράσπιστη, υποταχτική

Μη υπαρχτή για τον εαυτό σου
 Με την υστερία μόνο τρόπο
 υπεράσπισης της ταυτότητάς σου
 Με το κλάμα μόνη λύση
 για τα προβλήματά σου
 Γυναίκα
 με τα συναισθήματά σου υπόγεια
 ρεύματα που σε κατακλύζουν
 Γυναίκα ηφαιστειο ζέον
 που δεν εκρήγνυσαι
 Γυναίκα της αντίφασης και της προσφοράς
 Γυναίκα δυσπόστατη τρισυπόστατη
 Κατακερματισμένη
 Που δεν μπορείς να δεχτείς την ακύρωση
 της ύπαρξής σου
 Έλα
 Να ενώσουμε τις φωνές μας
 να δώσουμε τα χέρια
 να σπάσουμε τα δεσμά μας
 Να υπάρξουμε
 Ακόμα και μέσα σ' αυτή την κοινωνία
 που μας τσακίζει
 Έλα
 Να πολεμήσουμε τη διάλυσή μας
 τον κατατεμαχισμό μας
 σε “ μεμονωμένες” περιπτώσεις που
 καταχάνονται
 σε μια κοινωνία πανίσχυρη
 καταλυτική
 Έλα
 Δεν είσαι μόνη. Είμαστε πολλές
 Έλα να δεις
 πόσο ίδιες είμαστε
 πόσο πολλές είμαστε
 Πόσο δυνατές είμαστε
 Ακόμα
 και κάτω από την πρέσα
 της πατριαρχικής κοινωνίας που
 μας εξουδετερώνει.

Γυναίκα της Κύπρου
 Μοναχή
 Μέσα στο γάμο
 μέσα στο σπίτι
 και έξω από αυτό
 Μεσ στη δουλειά
 μέσα στο σύνολο
 και έξω απ' αυτό.

Γυναίκα ανολοκλήρωτη

που ζητάς την ολοκλήρωσή σου
 μέσα στην τελειότητα της λεπτομέρειας
 και του νοικοκυριού
 Που εξαντλείς
 τη δημιουργική σου ορμή
 στα φουστάνια και στα γλυκίσματα
 Δες μέσα σου
 και ανακάλυψε
 το πνιγμένο ταλέντο για τη ζωγραφική
 που παραστράτησε
 και ζητά να ικανοποιηθεί
 στα “κάδρα” και στα κεντήματα
 Που υποφώσκει στην αναζήτηση
 αρμονίας χρωμάτων
 στις τσάντες και στα φουλάρια
 Έλα
 Η ζωή μάς φεύγει
 ποτάμι κρυστάλλινο μες απ’ τα χέρια
 Το όνειρο
 Δεν είναι μόνο
 για τη φαντασία
 Η φαντασία
 Δεν είναι μόνο
 για το μυαλό
 Το ανύπαρκτο
 Μπορεί
 να γίνει υπαρκτό
 Το όραμα
 Παρόν και όχι μέλλον
 Έλα, αδελφή μου
 Σε προσκαλώ.

Γυναίκα φοβισμένη
 στα αρπάγια μιας κοινωνίας
 που μας εξουθενώνει
 Πάρε την τύχη σου
 στα χέρια σου
 Πάρε το δρόμο το δικό σου
 Μίλα τη δική σου
 Φωνή
 Ζήσε τη δική σου
 Επιθυμία
 Βρες
 το δικό σου δρόμο
 της Ελευθερίας
 Κάνε πράξη
 το δικό σου τρόπο
 Δημιουργίας
 και Ζήσε
 τη δικιά σου ζωή

Γυναίκα, αδελφή μου
 Σπάσε τον πόνο
 σαν μόνο τρόπο ύπαρξης
 Σπάσε τη θυσία
 σαν μόνο μέσο αναγνώρισης
 Σπάσε
 τα δεσμά και τους μύθους
 Τους παιγμένους ρόλους
 τα καθορισμένα παιχνίδια
 Βγες
 απ' τα πλαισιωμένα σου όρια
 Σπάσε
 τα καθορισμένα σου σύνορα
 Και φτάσε
 τους Δικούς σου Σκοπούς

Γυναίκα της Κύπρου
 Ερειπωμένη
 Πες
 το δικό σου παραμύθι
 Ζήσε
 το δικό σου όραμα της Ζωής

Γυναίκα της Κύπρου
 Τσακισμένη
 Περήφανη
 Ταπεινή
 Παραπονημένη
 Πες τα δικά σου τραγούδια
 Χόρευε τους δικούς ρυθμούς

Γυναίκα της Κύπρου, αγαπημένη
 Σε καλώ
 Έλα, αδελφή μου,
 Ο δρόμος δεν είναι εύκολος
 όπως δεν ήταν
 ποτέ εύκολος
 ο δρόμος για τη Λευτεριά

Αλλά
 Ξέρεις να υπομένεις
 τους κόπους
 Ξέρεις να αντέχεις τα βάσανα
 Ξέρεις να πονάς και να ελπίζεις
 Ξέρεις να πορεύεσαι
 με καρτερία

Μάθε λοιπόν
 Να διεκδικείς

Να απαιτείς
 Και να
 Κερδίζεις
 Το τέλος κάθε πάλης
 είναι η Λευτεριά
 Είναι ωραίος ο αγώνας
 ακόμα και όταν
 η Νίκη
 είναι μακριά

Γυναίκα της Κύπρου, αδελφή μου...

(Κυριακή 7/6/81, εποχή «φεμινιστικής έξαρσης» στην Κύπρο, αν ποτέ υπήρξε κάτι τέτοιο εδώ, θα έλεγα καλύτερα «φεμινιστικής δοκιμής»). Είχαμε βρεθεί μερικές γυναίκες, νοικιάσαμε ένα σπίτι και συναντιόμασταν, για να συζητήσουμε γυναικεία θέματα, θέλαμε να εκδώσουμε περιοδικό, να αποκτήσουμε φωνή και να παρέμβουμε στην κυπριακή κοινωνία.

Το ποίημα το έγραψα την επομένη του «Φεστιβάλ Παιδιού», μια εκδήλωση που γίνεται από τότε που καθιερώθηκε το «Έτος Παιδιού». Εκείνη τη χρονιά ήταν διήμερο. Μια υπαίθρια γιορτή που είχαν διοργανώσει οι νηπιαγωγοί της Κύπρου για χάρη όλων των παιδιών, σε διάφορα πάρκα των μεγάλων πόλεων.

Οι γιορτές περιλάμβαναν κουκλοθέατρο, κυπριακούς και ελληνικούς χορούς, παραδοσιακά παιχνίδια, λούνα παρκ, μουσική από τη Φιλαρμονική της Αστυνομίας, κάποτε Καραγκιόζη, μίμους κ.λπ.

Προσφέρθηκαν στα παιδιά δωρεάν μπισκότα και αλμυρά, έγινε έκθεση ζωγραφικής των παιδιών των νηπιαγωγείων, που – ως σημειωθεί – ήταν πολύ αξιόλογη.

Σ' αυτό λοιπόν το Φεστιβάλ είχαμε πάει με μια γειτόνισσά μου, που η κόρη της ήταν συμμαθήτριά της κόρης μου, στη β' τάξη του Δημοτικού.

Η γυναίκα αυτή είναι πρόσφυγας απ' την Κυθρέα. Ζει σε μια χλιοπαλωμένη παράγκα, που της την έφτιαξε ο πατέρας της μετά την προσφυγιά. Έχει τρία παιδιά, δύο, πέντε και επτά χρονών. Δουλεύει για δεκαέξι λίρες την εβδομάδα (2.000 δραχμές περίπου), συντηρεί τη μητέρα της, για να τη βοηθά και να προστατεύει τα παιδιά και έχει τον άντρα της στο Ψυχιατρείο. Αυτός κάθε τόσο βγαίνει και δημιουργεί πρόβλημα, τρομάζοντας μάνα, γιαγιά και παιδιά, απειλώντας την με σφαγή και κρατώντας μαχαίρι.

Οι συγγενείς δεν τους καταδέχονται, επειδή είναι πρόσφυγες (στίγμα κι αυτό!) και δεν έχουν σπίτι (πώς να μπουν σε μια παράγκα, πώς να δεχτούν στο σπίτι τους μια παραγκόβια!)

Έτσι... η ψυχαγωγία είναι φρούτο άγνωστο γι' αυτούς. Όταν πήγα να τους πάρω, η γυναίκα τα 'χασε και δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Όταν επιστρέψαμε το βράδι, δεν ήξερε πώς να μ' ευχαριστήσει.

Στη διάρκεια της γιορτής, ενώ ακούγαμε τη Φιλαρμονική της Αστυνομίας, που πραγματικά ήταν άψογη και έπαιξε όμορφα κομμάτια, συγκινήθηκε και μου είπε «αν δεν ερχόσουν εσύ, πού ήταν να δω εγώ έτσι πράματα!»

Είναι πολλή η δυστυχία σ' αυτό τον τόπο του ευδαιμονισμού και της καλοπέρασης, με τη βιτρίνα της ευμάρειας και του «οικονομικού θαύματος»...

Αυτά λοιπόν είχα γράψει τότε. Τώρα (Πέμπτη, 5 Ιανουαρίου 2012), που τα αντιγράφω, η ίδια συγκίνηση με πνίγει όπως τότε. Αναρωτιέμαι τι να έγινε εκείνη η γυναίκα και τα τρία της παιδιά, ποιο δρόμο πήραν, πότε γλίτωσαν από την παράγκα, θεραπεύτηκε ο άντρας της, έζησε αρκετά η μητέρα της, να σταθεί στο πλάι των παιδιών όσο τη χρειαζόντουσαν; Πού βρήκαν τρυφερότητα αυτά τα παιδιά; Πώς πορεύονται ως μεγάλοι;

Ας είναι αυτό ένα μνημόσυνο (= φόρος τιμής και μνήμης) στη γυναίκα που με παρακίνησε σε αυτό το ποίημα - κάλεσμα - κατάθεση πόνου και ψυχής και μου ενέπνευσε το μονόπρακτο «Πώς μια γυναίκα έγινε σκύλος, Παραμονή Χριστούγεννα» που το υπέβαλα στο διαγωνισμό θεατρικού μονόπρακτου, που είχε προκηρύξει η ΕΔΕΚ.

Μετά δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Εντός των τειχών».

Υ.Γ. Το ποίημα «Μαρία» χάθηκε, δυστυχώς ανεπιστρεπτί.

Ήταν εμπνευσμένο από μια κοπέλα που έταξε θλίψη. Όταν το σχολίασα με τη φίλη που την εργοδοτούσε στο βιβλιοπωλείο της, μου αποκάλυψε ότι την βίαζε ο πατέρας της και η μητέρα κοιτούσε και δεν έλεγε τίποτα. Στο τέλος η μητέρα «τρελάθηκε» και κατέληξε στο Ψυχιατρείο. Νομίζω ότι την ίδια τύχη είχε και η κόρη αργότερα. Αγνοώ τι συνέβηκε με τον πατέρα.

Ζητώ συγγνώμη για τη θλίψη που μπορεί να σας προκαλώ, αλλά οι αλήθειες που δε λέγονταν ή δε συζητιούνταν στοίχισαν απύθμενο πόνο σε πολλές γυναίκες...

ΣΙΣΥΦΟΣ

Φόρος τιμής στη Γυναίκα

Είδε βουνά φαγιά να καταβροχθίζονται
 Στοίβες πιάτα να καθαρίζονται
 Λόφοι ρούχα να πλένονται
 Σημαίες απαιτητικές
 Να πλαταγίζουν στον άνεμο
 Κι ύστερα να ισοπεδώνονται κάτω από το σίδηρο.

Είδε παιδιά να μεγαλώνουν
 Να φορμάρονται μπρος στον καθρέφτη
 Και να φεύγουν.
 Είδε τον κόπο να σκορπά και την ελπίδα να ξεθωριάζει.
 Τη ζωή να της χαμογελά αινιγματικά
 Χαιρετώντας την
 Απόμακρα.

Είδε τον καθρέφτη...

Για ποιον τα είχα κάνει όλα αυτά;
Αναρωτήθηκε.

Αναζήτηση νοήματος

Αγόρασα γλυκά για τα παιδιά μου
Μαγείρεψα για τον άντρα μου
Έστρωσα για την κουνιάδα μου
Άκουσα (και συμερίστηκα) την αδελφή μου
Ύστερα κοίταξα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη
Και πυροβόλησα.

Απουσία

Πίσω από τη διάφανη αγωνία της σιωπής
Η απουσία σου λάμπει διαυγής

Εξορία

Ανώνυμα
τα πάρκα κι οι δρόμοι
στον τόπο αυτό της εκτόπισής μου.
Εξορισμένη
σε μια άγονη
κατάξερη γη
όπου οι άνθρωποι
ξοδεύονται ανύποπτοι
Ανύπνωτη οδεύω...